

Ученицитѣ на св. Климента излѣзоха и днесъ да причакатъ своя учитель предъ манастирската порта. Деньтъ, ясенъ и свежъ, настѣпваше съ хладния трепетъ на ранната утринъ и увлажняваше дългитѣ имъ бради. По равнината, като малки залутани свѣтулки, проблѣскаха хиляди капчици отъ роса, мѣняха цвѣта си и се губѣха подъ дългитѣ стрѣкове на буйната трева. Дивитѣ овошки покрай манастиря свеждаха свѣтло-зеленитѣ си клони и ронѣха подъ себе си утринна влага. Манастирскиятъ овчаръ, излѣзълъ преди всички, подхокваше на разпиляното по пасището стадо, дигаше тежко обвититѣ си съ навуца крака, мокри отъ росата, и се навеждаше отъ време на време. По-далечъ отъ него, на самия рѣтъ стариятъ отецъ Пахомий, превитъ на две, бѣше забилъ погледъ въ земята и разгрѣщаше тревата. Понѣкога се изправяше, оглеждаше откъснатъ стрѣкъ и го пѣхаше въ торбата. Той събираше билки. Излѣзълъ отъ тѣмни зори, отецъ Пахомий се вече връщаше, за да окачи на сѣнка подъ манастирската стрѣха набранитѣ билки. Съ тѣхъ той ще лѣкува отъ всѣкакви болки своитѣ братя иноци, пѣкъ и околното население, което винаги прибѣгваше до него, когато невѣрна болестъ го сполети.

Ученицитѣ виждаха отца Пахомия, виждаха овчарчето и овцитѣ, спираха погледъ върху пресѣчената равнина, по която се кръстосваха лжчитѣ на слънцето, нѣжни и пѣстроцвѣтни сутринъ, но не имъ се любуваха. Тѣхнитѣ погледи неволно се отправяха по пжтеката въ гората, и зорко гледаха, дали нѣма да се полюлѣятъ клонкитѣ на шумака край нея, знакъ, че се завръща отъ утринната си разходка тѣхниятъ любимъ учитель. Но напраздно очакваха.